

lige til at godtgøre, at der neppe er nogen Anledning til at foretage en Optrækning af de Love, hvori der tilsigtes Ændringer, i det Omfang, som § 107 giver Bemyndigelse til. Jeg siger ikke dermed, at det er Hensigten at benytte den i fuld Udstrækning, men ved Paragraffen gives en saadan Bemyndigelse, og jeg mener, at der er Anledning for Rigsdagen til at drage passende Grænser for den.

Jeg har allerede udtalt, at mit første Indtryk ved Mødtagelsen af dette Lovforslag var Forundring over, at det virkelig skulde være nødvendigt at give saa udførlige Omsætningsbestemmelser som Supplement til Meterlovens Gennemførelse, og denne Forundring skaber jo uvilkaarligt en Trang til at søge udredet, hvilke Principper det er, man har fulgt ved Udarbejdelsen af det foreliggende Forslag, og da særlig til at faa Rede paa 2 Spørgsmaal. For det første, om Lovforslaget, som det her foreligger, maa siges i passende Omfang at have faaet med netop, hvad der burde inddrages under det, hverken mere eller mindre, og endvidere at undersøge, om de foretagne Omskrivninger maa siges at være foretagne med behørig Skønsomhed.

Hvad det første Spørgsmaal angaar, hvorvidt Lovforslaget maa siges at indeholde det rette med Hensyn til det, som er inddraget under det, saa ligger det jo nær at sammenligne de enkelte Paragraffer med de Loves Paragraffer, hvortil der henvises. Jeg er derfor først standset ved Forslagets § 4, hvis to sidste Led lyde paa, at i § 86 omsættes 2 Alen til 1,5 m og 50 Alen til 30 m. Paragraffen henviser til Forordningen af 13. December 1793 om Vejvæsenet i Danmark, og dens § 86, hvis Længdemaal saaledes skulde omskrives, lyder saaledes: „Styrter en Hest eller andet Kreatur paa Vejene, da skal Besidderen af den til Vejen stødende Grund straks nedgrave Kreaturet 2 Alen dybt og i det mindste 50 Alen langt fra Vejen“. Det er det, der nu omsættes til 1,5 m og 30 m. Nu skal jeg ærligt vedgaa, at jeg aldrig nogen Sinde i min Praksis har set, at Ejeren af nogen til Vejen stødende Lod har været i det Tilfælde at maatte nedgrave en paa Vejen styrtet Hest, „eller andet Kreatur,“ og jeg tror, at det kunde give Anledning til Pudsigheder, hvis en tjenstvirig Lodsejer vilde med Haanden paa Forordningen af 13. December 1793 give sig til at nedgrave en paa Vejen styrtet Hest eller andet Kreatur. Man faar det Indtryk, at man ved Konciperin-

gen af dette Forslag har været besjælet af en redelig Iver for at faa med under Lovforslaget alt, hvad der med god Villie kunde inddrages under det. Men man er allerede her bleven betænkkelig og komment til det Resultat, at skal man fortsætte paa denne Maade, bliver det vist for voluminøst. Thi den senere Forordning af 31. Januar 1794 indeholder ogsaa Talangivelser, som i Konsekvens med det, der her er anført, egentlig ogsaa burde medtages (Afbrydelse). Naa, den er altsaa ophævet. Men saa vil jeg dertil svare, at Bestemmelsen i Forordningen af 1793 gælder sandelig heller ikke i Praksis. Og jeg synes, at man der skal tage praktiske Hensyn. Jeg tror, at det er overflødigt at indføre Bestemmelser, som ikke have Forbindelse med det praktiske Liv. Jeg kan nævne andre Bestemmelser i Lovforslaget, som synes mig ganske overflødige. Tage vi saaledes § 87, som henviser til Lov 26. Marts 1898 om Handel med Gødnings- og Foderstoffer, saa staar der, at 200 Pund omsættes til 100 kg. Turde det ikke være ganske overflødigt at indføre denne Forandring for at faa slaaet dette fast? Det er jo noget, vi alle vide, at 2 Pund er lig 1 kg. Jeg gaar videre til § 40, der angaar Loven om Afhændelse af visse Stifttellers Bøndergods, og der staar, at 4 Tdr. omsættes til 5,5 hl. Det drejer sig om en Afgift af 4 Tdr. Byg af hver Td. Hartkorn. Men de Stiftelser, der her sigtes til, vilde sikkert vide at foretage den behørlige Omskrivning, uden at en Forandring i Loven er nødvendig. Gaar jeg endelig i denne Forbindelse videre til § 57, saa have vi der Loven om Beskatningen af indenlandsk Roesukker. Der staar her, at i § 7 ændres „Pottemaal“ til „Liter“. Det behøves der heller ingen særlig Lovgivning om. Der staar dernæst anført, at „5,000 Tdr. Roer“ ændres til „7,500 hl Roer“. Men hvad er det for 5,000 Tdr. Roer, Talen her er om? Ja, det er en Bestemmelse, der findes i Lovens § 12 om, at ingen Anmeldelse om en Sukkerfabriks Drifts Begyndelse maa modtages, medmindre der er Tale om Bearbejdelse af mindst 5,000 Tdr. Roer i fortløbende Drift. Det er det Kvantum Roer, der ved en normal god Sukkerroeavling avles paa 25 Tdr. Land! Nu om Dage mener man, at der kræves saadan noget som 4—5,000 Tdr. Land til en moderne Sukkerfabrik. Jeg synes, ærligt talt, at vi ikke behøvede at lave om og afrunde disse 5,000 Tdr. Roer til, som det nævnes, 7,500 hl Roer. Men der findes i § 57 endnu en Bestemmelse,